

ΕΝΑ ΜΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΑΝΟΝ ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Shannon Messenger, *Keeper of the Lost Cities – Flashback*,
Aladdin, an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division, 2018

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελούδη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Ουρανία Λυμπεροπούλου
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Πέτρος Λαναράς

ISBN 978-618-03-4785-2
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84785
Κ.Ε.Π. 6561 Κ.Π. 23033

© 2018, Shannon Messenger
© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΣΑΝΟΝ ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ
ΠΟΛΕΩΝ
ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στη Μάρα Αναστάς, που το πίστεψε από την αρχή.
Στον Τζον Άντερσον, που έριξε το γάντι.
Και στην υπόλοιπη εκπληκτική ομάδα του Simon &
Schuster, που ανταποκρίθηκε στην πρόκληση.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΥΤΗΝ ΤΗ ΦΟΡΑ θα νικήσουμε.

Ήταν το μόνο που σκεφτόταν η Σόφι, όσο ο κόσμος γύρω της χανόταν στη σκιά και το χάος.

Όσο οι Αθέατοι αποκάλυπταν την επόμενη κίνησή τους – την επόμενη ανατροπή σ’ αυτό το θανάσιμο παιχνίδι.

Ένα παιχνίδι που είχε χάσει τόσες φορές η Σόφι.

Αυτήν τη φορά όμως ήταν έτοιμη.

Αυτήν τη φορά είχε εκπαιδευτεί – το ίδιο και οι φίλοι της.

Αυτήν τη φορά ήξεραν πώς να αντεπιτεθούν.

Και το χέρι της Σόφι δεν έτρεμε όταν έπιασε ένα από τα αστέρια που είχε μάθει να χρησιμοποιεί.

Ήξερε ακριβώς πού να στοχεύσει.

Χωρίς δισταγμό.

Χωρίς φόβο.

Όμως... τα πράγματα δεν ήταν πάντα όπως φαίνονταν.

Κι ενώ όλα γύρω τρεμόσβηναν και χάνονταν, ενώ οι φίλοι της φώναζαν και πάσχιζαν να καταλάβουν...

Η Σόφι ήξερε.

Η ψευδαίσθηση ήταν το καινούριο κρυφό όπλο του εχθρού της.

ΕΝΑ

«ΛΟΙΠΟΝ, ΣΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ που είσαι εδώ και δε δικάζεσαι εσύ;» ρώτησε ο Κίφι ενώ έλεγχε τα τέλεια χτενισμένα ξανθά μαλλιά του στην αστραφτερή όψη ενός από τους τοίχους με πετράδια, πριν ακολουθήσει τη Σόφι στο Δικαστήριο. «Γιατί δεν έχω πρόβλημα να σε βοηθήσω να παραβείς τίποτα νόμους, αν νιώθεις παραμελημένη».

«Ούτε κι εγώ!» πετάχτηκε η Ρο, η σωματοφύλακας του Κίφι. Η τρυπημένη μύτη της ζάρωσε καθώς επιθεωρούσε το άδειο αμφιθέατρο, που ήταν απ' άκρη σ' άκρη καμωμένο από σμαράγδια. «Καλά, έχετε ξεπεράσει τον εαυτό σας με όλη αυτή τη λάμψη εδώ πέρα. Κυριολεκτικά είναι σαν να με παρακαλάει να τα κάνω λίμπα».

«Κανείς δε θα κάνει τίποτα λίμπα» προειδοποίησε ο Σάντορ, ο σωματοφύλακας της Σόφι. «Ούτε θα προκαλέσει κανένα άλλο πρόβλημα!»

Χάρη στην τοιριχτή φωνή του Σάντορ, η απειλή δεν ήχησε διόλου τρομαχτική. Η όψη όμως του πολεμιστή γκόμπλιν που

ξεπερνούσε τα δύο μέτρα και τα γκρίζα μπράτσα που είχε σταυρώσει στο γυμνό του στέρνο με τους τρομερά εντυπωσιακούς μυς έκαναν μια χαρά τη δουλειά τους.

Η Ρο του χάρισε ένα χαμόγελο όλο μυτερά δόντια και χτύπησε με αυτοπεποίθηση τα στιλέτα – πρόσφατη προσθήκη στο οπλοστάσιο των ογκρ– που ήταν δεμένα στους γυμνασμένους μηρούς της. «Πολύ θα ήθελα να σε δω να προσπαθείς να μας εμποδίσεις».

«Θα το διασκέδαζα όσο τίποτε άλλο, πίστεψέ με» γρύλισε ο Σάντορ και έσφιξε τη λαβή του γιγάντιου μαύρου σπαθιού του. «Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω ότι σου επέτρεψε το Συμβούλιο να παρακολουθήσεις τη διαδικασία».

Ούτε η Σόφι μπορούσε να το πιστέψει.

Από την άλλη, βέβαια, ούτε εκείνη περίμενε να την καλέσουν.

Υποτίθεται ότι η Δίκη αφορούσε μόνο τα μέλη της οικογένειας Βάκερ, αφού ήταν απλώς ακρόαση για επιβολή ποινής – μία μάλλον τυπική διαδικασία. Ο Άλβαρ κρατούνταν ήδη στη μυστική φυλακή που είχε σχεδιάσει ειδικά για εκείνον ο Μαύρος Κύκνος. Το Συμβούλιο θα αποφάσιζε απλώς πόσα χρόνια θα έπρεπε να μείνει εκεί.

Αλλά ο Άλντεν είχε περάσει το πρωί από το Χέιβενφιλντ για να τους εξηγήσει ότι είχε πάρει άδεια να παρευρεθεί και η Σόφι. Κι όταν φωτομεταφέρθηκε στην Ετερνάλια, είχε βρει τον Κίφι να περιμένει ήδη εκεί με τη Ρο.

Ο Κίφι ήταν πιο καλοντυμένος απ' ό,τι συνήθως, με λευκό κολλαριστό πουκάμισο, στενό μαύρο γιλέκο και κεντητή γκρίζα κάπα. Η Σόφι ένιωσε ανακούφιση όταν το είδε, αφού είχε αποφασίσει να δείξει τη στήριξή της με ένα απαλό γκρι-ροζ φόρεμα που ταίριαζε πολύ περισσότερο στο στιλ της Μπιάνα

παρά στο δικό της. Είχε βάλει κι εκείνο το μολύβι με τις χρυσές νιφάδες που η Μπιάνα τής έλεγε ότι θα αναδείκνυε τις λάμπεις των καστανών ματιών της, παρόλο που η ίδια απεχθανόταν να προσελκύει περισσότερη προσοχή στο μοναδικό για ξωτικό χρώμα τους.

«Τι;» ρώτησε η Σόφι και σκούπισε το δέρμα κάτω από τις βλεφαρίδες της, όταν πρόσεξε ότι την κοιτούσε επίμονα ο Κίφι.
«Μουτζουρώθηκα;»

«Όχι, Φόστερ. Είσαι... τέλεια».

Κοκκίνισε μόλις άκουσε τον παράξενο τόνο στη φωνή του, ενώ ευχήθηκε να μην το είχε κάνει, όταν της χάρισε το χαρακτηριστικό αυτάρεσκο χαμόγελό του.

«Είπε και σε σένα ο Άλντεν να έρθεις για νητική συμπαράσταση;» ρώτησε και κοντοστάθηκε στο κέντρο της αίθουσας μόλις συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε ποιες από τις εκατοντάδες θέσεις ήταν οι δικές τους.

Το χαμόγελό του έσβησε. «Ναι. Είπε πως θα χρειαζόταν έναν φίλο σήμερα ο Φιτζ».

«Σιγά μην είπε μόνο αυτό» μурμουρίσε η Ρο.

«Χαλάρωσε, Φόστερ» είπε ο Κίφι και αγριοκοίταξε τη Ρο, ενώ αμέσως μετά έδειξε τη ρυτίδα που είχε σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια της Σόφι. «Δε χρειάζεται να μου ζαρώνεις τα μούτρα. Δεν τρέχει τίποτα. Απλώς ο Άλντεν... ανησυχεί πώς θα το πάρει ο Φιτζ».

«Κι εγώ το ίδιο» ομολόγησε η Σόφι.

Ο θυμός γινόταν συχνά το δεκανίκι του Φιτζ σε καταστάσεις συναισθηματικά φορτισμένες – και τίποτα δεν ξυπνούσε περισσότερο το μένος του όσο ο προδότης μεγαλύτερος αδερφός του.

«Ναι, πάντως εγώ τώρα είμαι αναγκασμένη να κάτσω να ακούω ένα μάτσο φαντασμένα ξωτικά, που το παίζουν ότι τα

ξέρουν όλα, να τσακώνονται μεταξύ τους» γκρίνιαξε η Ρο, ενώ στριφογυρνούσε ένα από τα κοντά της κοιτιδάκια, που είχε πρόσφατα βάψει στο ίδιο έντονο ροζ χρώμα που είχαν και τα γαμψά της νύχια. «Σχεδόν εύχομαι να ήμουν ακόμη στο κρεβάτι. Σοβαρά τώρα, ποιανού ήταν η φαεινή ιδέα να έχετε δώδεκα Συμβούλους;»

Η Σόφι μπήκε στον πειρασμό να πει ότι ήταν πολύ πιο ισορροπημένο σύστημα από το να έχεις έναν μόνο βασιλιά, διψασμένο για εξουσία. Αφού όμως η Ρο ήταν η κόρη του φοβερού και τρομερού ηγέτη των ογκρ –και η συμμαχία των ξωτικών με τα ογκρ είχε κλονιστεί αρκετά όταν παραλίγο να σκοτώσουν οι Αθέατοι τη Ρο κατά την επίθεσή τους στην Ατλαντίδα–, αποφάσισε πως θα ήταν πιο έξυπνο να αποφύγει τη συγκεκριμένη συζήτηση. Ειδικά όταν το Συμβούλιο των ξωτικών κάθε άλλο παρά τέλειο ήταν.

Στράφηκε στους δώδεκα θρόνους που ήταν στολισμένοι με πετράδια και βρίσκονταν σε μία μεγάλη εξέδρα στο μπροστινό μέρος της αστραφτερής πράσινης αίθουσας. Καθένας από αυτούς ήταν διακοσμημένος έτσι, που να αντικατοπτρίζει το στιλ και το γούστο του Συμβούλου που έφερε στην κορυφή το όνομά του: Κλαρέτ, Βέλια, Αλίνα, Τέρικ, Λιόρα, Έμερι, Όραλι, Ραμίρα, Ντάρεκ, Νόλαντ, Ζαρίνα και Μπρόντε.

Κάποιους η Σόφι τους ήξερε καλύτερα από άλλους, ενώ υπήρχαν και κάνα δυο που είχε καταλήξει να εμπιστεύεται. Αλλά ποτέ δε θα σταματούσε να εύχεται να υπήρχε ακόμη ένας απλός, στιβαρός θρόνος για τον Σύμβουλο Κένρικ.

Ήταν καλός ο Κένρικ. Κι αστείος. Κι ένας από τους πιο πιστούς υποστηρικτές της.

Και θα ήταν ακόμη ζωντανός αν δεν ήταν εκείνη.

Προσπάθησε να μην αφήνει τον εαυτό της να το σκέφτεται,

αφού η ενοχή είχε τη δύναμη να την κάνει να χάσει τα λογικά της. Ακόμη αισθανόταν όμως το καυτό άγγιγμα της φλόγας, ακόμη άκουγε το τρίξιμο, το τσάκισμα, τα ουρλιαχτά, όσο ο πύργος από πετράδια έλιωνε γύρω τους. Και δε θα ξεχνούσε ποτέ τον χλευασμό του Φίνταν καθώς ξυπνούσε την Αένα Φλόγα για να την εμποδίσει να ανακτήσει τις αναμνήσεις του.

Η Σόφι βρισκόταν εκείνη τη νύχτα στον Βάλτο της Λήθης επειδή την είχε διατάξει το Συμβούλιο. Αν όμως ήταν πιο δυνατή, πιο γρήγορη, πιο έξυπνη από τον Φίνταν...

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Κίφι και τίναξε μια τούφα από τα ξανθά της μαλλιά για να της αποσπάσει την προσοχή. «Πριν απαντήσεις, θυμήσου: Σε Εμπαθητικό μιλάς. Άσε που έχεις ήδη τραβήξει δύο βλεφαρίδες από την ώρα που ήρθαμε εδώ, και ξέρω πολύ καλά ότι θέλεις σαν τρελή να πας για την τρίτη».

Ήθελε.

Οι βλεφαρίδες της την έτρωγαν κάθε φορά που ήταν αγχωμένα, και ήταν τόσο ανακουφιστικό να τις τραβάει. Αλλά προσπαθούσε να κόψει τη συνήθεια και κράτησε τα χέρια κολλημένα στο πλάι πριν καταφέρει να κοιτάξει τον Κίφι στα γαλάζια σαν τον πάγο μάτια του. «Καλά είμαι».

Όταν εκείνος ύψωσε το φρύδι, η Σόφι πρόσθεσε: «Απογοτευμένη είμαι μόνο. Μακάρι το Συμβούλιο να έκανε Δίκη για τον Φίνταν και όχι για τον Άλβαρ».

Ο Κίφι έσκυψε λίγο πιο κοντά της. «Καλύτερα να μην το ακούσει αυτό ο Φίτζστερ».

«Το ξέρω. Ούτε η Μπιάνα».

Τα μικρότερα παιδιά των Βάκερ μετρούσαν ανυπόμονα τις μέρες μέχρι την καταδίκη του Άλβαρ – και η Σόφι δεν τα κατηγορούσε που ήθελαν να τελειώσει όλο αυτό με τον μεγάλο αδερφό τους.

Κι όμως...

Κοίταξε πίσω της κι ένιωσε ευγνωμοσύνη που ήταν ακόμη άδαιο το αμφιθέατρο και μπορούσε να ρωτήσει αυτό που προσπαθούσε να μην αναφέρει.

«Δε σου μοιάζει με χάσιμο χρόνου όλο αυτό;»

«Επειδή δε θυμάται τίποτα ο Άλβαρ;» ρώτησε ο Κίφι.

Η Σόφι ένευσε καταφατικά.

Ο Άλβαρ ήταν πολύ καιρό μέλος των Αθέατων και είχε αναμειχθεί σε πολλά από τα πιο βάνανουα σχέδιά τους πριν τον βρουν η Σόφι και οι φίλοι της ναρκωμένο, ματωμένο και παγιδευμένο σε ένα κελί εγκαταλειμμένου κρησφύγετου. Κι όταν κατάφερε να βρει τις αισθήσεις του, δε θυμόταν καν το όνομά του.

Και δεν προσποιούνταν. Το είχε ελέγξει η Σόφι. Το ίδιο και ο Φιτζ. Και ο Άλντεν. Και ο κύριος Φορκλ. Και ο Κουίνλιν. Και ο Σύμβουλος Έμερι, καθώς και όποιος άλλος Τηλεπαθητικός εμπιστευόταν το Συμβούλιο. Κανείς τους δεν κατάφερε να βρει την παραμικρή ανάμνηση στον νου του Άλβαρ, όσο βαθιά κι αν είχε ψάξει. Ο Μαύρος Κύκνος μάλιστα είχε επιστρατεύσει τον Ντάμελ –έναν έμπειρο Εκκαθαριστή–, που τους είπε ότι δεν ήξερε καν πως ήταν δυνατή τόσο βαθιά διαγραφή όσο αυτή που είχε γίνει στο παρελθόν του Άλβαρ. Η Σόφι είχε δοκιμάσει να χρησιμοποιήσει τη μοναδική τηλεπαθητική ικανότητά της για να θεραπεύσει τον νου του, το αποτέλεσμα όμως ήταν πάντα ίδιο. Όπως και με όλα τα ελιξίρια που του είχαν δώσει ένα σωρό γιατροί.

Ο νους του Άλβαρ δεν είχε διασπαστεί, δεν είχε πάθει καμία ζημιά.

Ήταν απλώς... κενός.

Η Σόφι δεν είχε ξανανιώσει ποτέ κάτι παρόμοιο – και είχε βρεθεί να περιπλανιέται σε πολύ αλλόκοτες καταστάσεις νου

τα τελευταία χρόνια. Δεν υπήρχε κρύο, ασφυκτικό σκοτάδι. Δεν υπήρχαν αιχμηρά κομμάτια εικόνων. Μόνο ένα απαλό, θολό γκρίζο κενό.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί το Συμβούλιο ασχολείται με κάποιον που έχει πάθει αμνησία» ψιθύρισε στον Κίφι «ενώ έχουν στα χέρια τους τον Φίνταν και δεν κάνουν τίποτα».

Είχαν πιάσει τον πρώην αρχηγό των Αθέατων όταν έκαναν έφοδο στο Δελινό. Ο Φίνταν όμως είχε κάνει συμφωνία με το Συμβούλιο, με αντάλλαγμα τη συνεργασία του. Για την ώρα, λοιπόν, τον κρατούσαν σε μία φυλακή φτιαγμένη ειδικά για εκείνον, κι ο ίδιος σε αντάλλαγμα είχε αποκαλύψει το μέρος που υπήρχε μία μικρή ποσότητα αντίδοτου ληθαργίνης – ένα επικίνδυνο αναισθητικό που είχαν φτιάξει οι Αθέατοι, για αδιευκρίνιστους ακόμη λόγους. Είχε απαιτήσει επίσης να μην τον πλησιάζει κανένας Τηλεπαθητικός, για να μη σκαλίσει κανείς τις αναμνήσεις του. Και, ενώ το Συμβούλιο κατάφερε τουλάχιστον να τον κάνει να συμφωνήσει να τους βοηθήσει, ώστε να αποκτήσουν πρόσβαση στην παλιά του κρύπτη –μία συσκευή μικρή όσο ένας βόλος, που μέσα της φυλούσαν επικίνδυνες αναμνήσεις που αποκαλούσαν Λησμονημένα Μυστικά–, ο Φίνταν είτε υπονόμευε τις προσπάθειές τους είτε υπήρχε κάποιο σφάλμα στις κρύπτες, αφού είχαν περάσει βδομάδες και δεν είχαν καταφέρει να ανακτήσουν την παραμικρή πληροφορία.

«Πιστεύεις ότι σχεδιάζει κάτι» μάντεψε ο Κίφι.

«Εσύ δεν το πιστεύεις;»

Ο Φίνταν είχε ήδη αποδείξει ότι ήξερε πολύ καλά πώς να καταστρώνει πολύπλοκα, κακόβουλα σχέδια. Είχε καταστρέψει τη Λουμινάρια –ελευθερώνοντας την Εσπέρα από τα μπουντρούμια του κάστρου– με ένα σχέδιο που απαιτούσε από βασικά μέλη των Αθέατων να καταλήξουν φυλακισμένα. Μπορεί

να έκανε και τώρα κάτι παρόμοιο, και η Σόφι ήξερε ότι μπορούσε να το ανακαλύψει, αν το Συμβούλιο της επέτρεπε να συναντηθεί μαζί του.

Ωστόσο, όσες φορές κι αν το είχε ζητήσει, της το είχαν αρνηθεί. Κι όταν είχε ζητήσει από το Συλλογικό Όργανο του Μαύρου Κύκνου να τη βοηθήσει, της είχαν πει ότι το Συμβούλιο δεν παραχωρούσε ούτε σε εκείνους πρόσβαση.

«Γιατί κάνει ακόμη ό,τι θέλει ο Φίνταν;» μουρμούρισε. «Αφού μας έδωσε ήδη το αντίδοτο».

«Δεν ξέρω». Ο Κίφι φάνηκε να το σκέφτεται λίγο πριν προσθέσει: «Δεν πρόκειται όμως να συνεργαστεί ποτέ. Θέλεις, λοιπόν, *πραγματικά* να του κάνεις άλλη μία διάσπαση νου; Ύστερα απ' ό,τι έγινε με τον Άλντεν – και τον Κένρικ...».

Η Σόφι κοίταξε τα χέρια της κι άφησε το δάχτυλό της να περάσει πάνω από τα δαχτυλίδια αντίχειρα που διαγράφονταν κάτω από τα δαντελένια γάντια. Ήταν δώρο του Φιτζ οι βέρες με τις εγχαράξεις, που έδειχναν ότι οι δυο τους ήταν Ομότυποι. Η σπάνια τηλεπαθητική σύνδεση τους έκανε πολύ πιο ισχυρούς απ' όσο ήταν την τελευταία φορά που είχαν αντιμετωπίσει τον Φίνταν. Άλλωστε, η Σόφι είχε εκδηλώσει και την ικανότητα του Ενισχυτή, που σήμαινε ότι μπορούσε να ενισχύσει τη δύναμη του νου του Φιτζ με ένα μόνο άγγιγμα των ακροδατύλων της. Γι' αυτό δεν είχε καμία αμφιβολία ότι θα *κατάφερναν* να ξεπεράσουν τα εμπόδια του Φίνταν και να ανακαλύψουν ό,τι και αν έκρυβε.

Όμως... η διάσπαση μνήμης ήταν φριχτό, αδυσώπητο πράγμα – ακόμα και όταν ήταν απαραίτητη.

«Δε βλέπω να έχουμε άλλη επιλογή» παραδέχτηκε. «Ακόμα κι αν δε συμμετέχει σε κάποιο μεγάλο σχέδιο, δεν μπορεί να μην ξέρει τουλάχιστον τι σχεδιάζει η Εσπέρα».

«Αλλά δε θα ξέρει τι σχεδιάζει να κάνει η μαμά μου» της θύμισε ο Κίφι. «Κι αυτή είναι που κάνει τώρα κουμάντο».

Η Σόφι δεν ήταν τόσο σίγουρη γι' αυτό.

Η λαίδη Γκιζέλα είχε πάρει τον έλεγχο των Αθέατων όταν προσπάθησε να καταστρέψει την Ατλαντίδα. Η Εσπέρα όμως είχε συμμαχήσει μαζί της απλώς και μόνο επειδή η μητέρα του Κίφι την είχε παγιδέψει σε ένα πεδίο ενέργειας και απειλούσε να την αφήσει εκεί μέχρι να καταφτάσει το Συμβούλιο και να τη συλλάβει. Και η Εσπέρα δεν ήταν από τους τύπους που θα συνεργάζονταν για πολύ – ειδικά αφού επέμενε ότι το όραμά της ήταν αντίθετο από εκείνο της λαίδης Γκιζέλα.

Από την άλλη, βέβαια, η μητέρα του Κίφι είχε ήδη καταφέρει να αρπάξει την εξουσία και σίγουρα θα έπαιρνε τις προφυλάξεις της τώρα, για να βεβαιωθεί ότι κανείς δε θα μπορούσε πάλι να την ανατρέψει.

«Είναι τόσοι οι κακοί γύρω μας» είπε η Σόφι στενάζοντας.

Ο Κίφι ρουθούνησε. «Δεν έχεις κι άδικο».

Και δεν υπολόγιζε καν τα υπόλοιπα μέλη των Αθέατων. Ή τα ογκρ που είχαν αυτομολήσει από τον βασιλιά Ντίμιταρ. Ή τους νάνους που είχαν εξαφανιστεί μίνες πριν, για να ακολουθήσουν μάλλον τους στασιαστές. Ή...

«Ει» είπε ο Κίφι κάνοντάς της αέρα, όπως έκανε κάθε φορά που άρχιζαν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο τα συναισθήματά της. «Θα τα καταφέρουμε, εντάξει; Το ξέρω πως δε φαίνεται έτσι ακριβώς...»

«Οχι, δε φαίνεται» συμφώνησε η Σόφι.

Βδομάδες προσπαθούσαν να καταλήξουν σε κάποιο σχέδιο, κι ακόμη τίποτα. Και κάθε φορά που τους έκαναν οι Αθέατοι να τα χάνουν, κάποιοι πάθαιναν κακό.

Η Σόφι μάλιστα είχε διακινδυνέψει να χρησιμοποιήσει

τον παλιό Πομπό του Κίφι, που είχε τροποποιήσει κρυφά η μητέρα του για να έρχεται σε επαφή μαζί της. Ωστόσο, η λαΐδη Γκιζέλα ή τους αγνοούσε ή είχε αποκόψει τη σύνδεση. Και ο Μαύρος Κύκνος είχε κατασχέσει τη συσκευή, για την περίπτωση που τη χρησιμοποιούσε κάποιος για να τους παρακολουθεί.

Ο Κίφι χαμογέλασε. «Είσαι τόσο αξιολάτρευτη όταν ανησυχείς. Σου το έχω πει, έτσι δεν είναι;»

Η Σόφι του χάρισε το πιο άγριο βλέμμα της και το χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ.

Πήγε κοντά της και έπιασε τα χέρια της. «Άσε να περάσει τούτη η μέρα, εντάξει; Μετά θα πάψουν να ασχολούνται με τον Άλβαρ και θα μπορέσουμε να συγκεντρωθούμε».

«Ναι. Μάλλον».

«Χμμ». Πέρασε τον αντίχειρά του από μια στάλα δέρμα που ξεχώριζε ανάμεσα από το γάντι και την άκρη του κεντητού μανικιού της. «Υπάρχει και κάτι άλλο που δε λες όμως. Το νιώθω».

Όντως υπήρχε.

Το *άλλο* πράγμα που προσπαθούσε να μην αναφέρει, αφού ήταν σχεδόν σίγουρη πως ήξερε τι θα έλεγαν οι φίλοι της.

«Έλα τώρα, Φόστερ. Σε μένα μιλάς. Ξέρεις ότι μπορείς να μ' εμπιστευτείς. Και γνωρίζεις ήδη τα χειρότερα μυστικά μου, οπότε...»

Η ειλικρίνεια στα μάτια του ήταν αυτό που την έκανε να κοιτάξει πάλι πίσω της για να βεβαιωθεί ότι ο χώρος ήταν ακόμη άδειος πριν ψιθυρίσει: «Πιστεύεις ότι είναι περίεργο να τιμωρείς κάποιον για εγκλήματα που δε θυμάται ότι έκανε;».

«Περίεργο;» ρώτησε ο Κίφι. «Η *λάθος*;»

«Και τα δύο μάλλον».

Εκείνος ένευσε καταφατικά και έκανε ένα βήμα πίσω, περ-
νώντας το χέρι από το πρόσωπό του. «Ναι... όλο αυτό είναι
περίεργο. Όμως, επειδή δε θυμάται ο Άλβαρ ό,τι ανατριχιαστι-
κό έχει κάνει, δε σημαίνει κι ό,τι δεν έγινε».

«Σωστό κι αυτό».

Η Σόφι ήξερε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο για τι ήταν
ικανός ο Άλβαρ. Κι όμως... τις ελάχιστες φορές που τον είχε δει
από τότε που έχασε τη μνήμη του, της είχε φανεί *διαφορετικός*.

Δεν έδειχνε ύπουλος, αλαζονικός, ούτε καν οργισμένος.

Έδειχνε τρομοκρατημένος. Και απελπισμένος. Και ικέτευε
συνεχώς τους πάντες να καταλάβουν ό,τι δεν ήταν αυτός που
νόμιζαν πως είναι.

«Θα μπορούσε να ξαναβρεί τη μνήμη του» της θύμισε ο
Κίφι. «Το ό,τι δεν έχουμε βρει ακόμη το σωστό έναυσμα δε
σημαίνει ό,τι δεν έχουν φροντίσει οι Αθέατοι να υπάρχει».

Αυτός ήταν άλλος ένας λόγος που η Σόφι ήθελε να σκαλίσει
το μυαλό του Φίνταν. Είχαν πάρει τον Άλβαρ μήνες πριν συλ-
λάβουν τον Φίνταν· δεν μπορεί να μην ήξερε, λοιπόν, γιατί
είχε καταλήξει ο Άλβαρ σε κείνο το κελί.

Αφού όμως το Συμβούλιο δε συνεργαζόταν, η Σόφι είχε
πείσει τον κύριο Φορκλ να πάει τον Άλβαρ σε μέρη από το
παρελθόν του, όπως το διαμέρισμα όπου έμενε και τα κατε-
στραμμένα κρησφύγετα των Αθέατων που είχαν βρει. Επί ολό-
κληρες μέρες εξέθεταν τον Άλβαρ σε τυχαίες εικόνες, ήχους,
μυρωδιές –ακόμα και γεύσεις–, προσπαθώντας να ξυπνήσουν
οποιαδήποτε υπόνοια αναγνώρισης.

Τίποτε από όλα αυτά δεν είχε ανασύρει την παραμικρή ανά-
μνηση.

Και η Σόφι είχε αρχίσει να πιστεύει πως τίποτα δε θα το
κατάφερε ποτέ.

«Δε λέω ότι εμπιστεύομαι τον Άλβαρ» είπε και γύρισε να κοιτάξει τα εκατοντάδες άδεια καθίσματα. «Αλλά ξέρω πόσο τρομαχτικό είναι να στέκεις σ' αυτή την αίθουσα και να αντιμετωπίζεις το Συμβούλιο. Και δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήταν να περάσω κάτι τέτοιο χωρίς να θυμάμαι καν γιατί δικάζομαι. Θέλω να πω... αποφασίζουν για το μέλλον του Άλβαρ βασισμένοι σε ένα παρελθόν που ο ίδιος δεν πιστεύει ότι είναι δικό του».

«Μόνο που είναι δικό του» αντέδρασε ο Κίφι. «Δεν τα βγά-
ζουμε δα από το μυαλό μας όλα αυτά. Βοήθησε τότε που απή-
γαγαν εσένα και τον Ντεξ, βοήθησε τους Αθέατους να αρπάξουν
τον Γουάιλι και να τον βασανίσουν, βοήθησε στην απαγωγή της
ανθρώπινης οικογένειάς σου – κι αυτά είναι μόνο όσα ξέρουμε
εμείς. Είδα πώς ήταν όταν προσποιούνται ότι πήγα με τους
Αθέατους. Ήταν *τελείως* δικός τους. Εκατό τοις εκατό αφοσιω-
μένος στον σκοπό τους, ό,τι κι αν του ζητούσαν να κάνει. Και
θα εξακολουθούσε να τους είναι αφοσιωμένος αν δεν τον είχαν
ξεφορτωθεί – αν όντως έχει γίνει κάτι τέτοιο. Θέλεις να τον
απαλλάξεις μόνο και μόνο επειδή άδειασαν το μυαλό του για
να μην μπορέσει να μας πει τα μυστικά τους;»

«Όχι. Αλλά το να τον κρατούν κλεισμένο σε εκείνο το άθλιο
κελί εξακολουθεί να μου φαίνεται κάπως... άδικο».

«Ουφ, υπεραναλύετε τα πάντα εσείς τα ζωτικά» μουρμού-
ρισε η Ρο. «Τα πράγματα είναι απλά: Ο προδότης είναι προδό-
της και πρέπει να τιμωρηθεί για να καταλάβουν όλοι ότι η
προδοσία έχει συνέπειες. Αφού δεν έχετε σκοπό να τον απο-
τελειώσετε, κλειδώστε τον κάπου και πετάξτε το κλειδί. Ή,
ακόμα καλύτερα, κρεμάστε το κάπου που να είναι αναγκασμέ-
νος να το βλέπει για πάντα και να ξέρει ότι δε θα μπορέσει
ποτέ να το φτάσει».

«Να και μία φορά που συμφωνώ με την πριγκίπισσα των ογκρ» σχολίασε ο Σάντορ.

Η Σόφι αναστέναξε. «Τότε μάλλον είναι καλό που δε χρειάζεται να πάρω εγώ την απόφαση».

«Είναι» συμφώνησε ο Κίφι. «Γιατί είμαι σίγουρος πως ο Φιτζ θα πάθει κρίση έτσι και το Συμβούλιο ρίξει στον Άλβαρ κάτι λιγότερο από ισόβια».

Η σκέψη έκανε τη Σόφι να ζαρώσει.

Τα ζωτικά αποκαλούσαν τη διάρκεια ζωής τους «απεριόριστη», αφού μέχρι στιγμής κανείς δεν είχε πεθάνει ποτέ από γηρατειά. Αν εκπληρωνόταν, λοιπόν, η επιθυμία του Φιτζ, ο Άλβαρ θα έμενε φυλακισμένος για χιλιάδες χρόνια – μπορεί και εκατομμύρια. Και δεν ήταν απλώς μικρό και πνιγηρό το κελί του. Ήταν θαμμένο στη μέση ενός δυσώδους έλους, που μύριζε χειρότερα κι από ανάσα δαιμονάκου.

Ο Κίφι πήγε πάλι κοντά της και έσκυψε να της ψιθυρίσει. «Καταλαβαίνω τι εννοείς, Φόστερ. Υποτίθεται ότι είναι πιο εύκολο να τιμωρείς τους κακούς – και πολύ πιο διασκεδαστικό».

«Ναι» είπε σιγά η Σόφι. «Ήμουν τόσον καιρό οργισμένη με τον Άλβαρ, που δε μου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι θα κατέληγα να τον λυπηθώ».

«Καιαιαιαιαιαιαι να γιατί θα κάνουμε ώρες να φύγουμε από εδώ» κλαψούρισε η Ρο.

«Μπα, είμαι σίγουρος ότι το Συμβούλιο έχει πάρει ήδη την απόφασή του» της είπε ο Κίφι. «Απλώς θα δώσει μία καλή παράσταση για τους Βάκερ».

«Βάζεις στοίχημα;» Το χαμόγελο της Ρο έδειχνε επικίνδυνο όταν πρόσθεσε: «Εγώ λέω ότι θα μείνουμε εδώ μέχρι να δύσει ο ήλιος. Κι αν έχω δίκιο, θα πρέπει να φορέσεις αρματωσιά ογκρ στο σχολείο αντί για τη στολή σου».

Ο Κίφι χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Σιγά το πράμα. Θα ήμουν φοβερός με κείνη τη μεταλλική πάνα. Εγώ όμως λέω ότι η ακρόαση θα τελειώσει σε μία ώρα. Κι αν έχω δίκιο, από εδώ και πέρα θα με αποκαλείς λόρδο Λεβεντομάλλη».

Η Σόφι κούνησε το κεφάλι. «Είστε απαίσιτοι εσείς οι δυο».

«Γι' αυτό μας αγαπάς!» Ο Κίφι πέρασε το χέρι στους ώμους της. «Εγώ λέω να μπεις κι εσύ στο στοίχημα, Φόστερ. Είμαι σίγουρος ότι μπορεί να κατεβάσει πολύ εξευτελιστικές ιδέες το ύπουλο μυαλό σου για να μας τιμωρήσει, έτσι και κάνουμε λάθος».

Ήταν πολύ πιθανό. Δεν υπήρχε όμως περίπτωση να το διακινδυνέψει και να χρειαστεί να βάλει μεταλλικό θώρακα στο Φόξφαϊρ. Αυτός που φορούσε η Ρο έμοιαζε με μεσαιωνικό κορσέ συνδυασμένο με μεταλλικό μπικίνι με καρφιά.

«Με τίποτα» του είπε.

Ο Κίφι στέναξε δραματικά. «Καλάαααα. Δε σε κατηγορώ μάλλον, αφού σου χρωστάω ήδη μία χάρη. Έχεις σκεφτεί καθόλου ποια θα είναι η τιμωρία μου, με την ευκαιρία; Μην νομίζεις ότι δεν πρόσεξα πόσο το καθυστερείς».

«Δεν το *καθυστερώ*» επέμεινε η Σόφι. «Απλώς... δεν ξέρω τι θέλω».

«Ναι, το ξέρω». Ο πειραχτικός τόνος χάθηκε από τη φωνή του και τη θέση του πήρε κάτι που έκανε τη Σόφι να νιώσει έντονα πόσο κοντά έστεκαν ο ένας στον άλλο. «Πάρε τον χρόνο σου» της είπε σχεδόν ψιθυριστά. «Μόνο... περς το μου όταν καταλάβεις. Γιατί εγώ...»

Οι πόρτες της αίθουσας άνοιξαν ξαφνικά, κόβοντας τη φράση του στη μέση.

«Α, ωραία. Αρχίζει η παρέλαση των ξωτικών» μουρμούρισε η Ρο.

«Η παρέλαση των *Βάκερ* εννοείς» τη διόρθωσε ο Κίφι. «Και ετοιμάσου. Είναι οι πιο αστραφτεροί από όλους μας».

Πράγματι, ήταν.

Η Σόφι μάλιστα έμεινε λίγο με το στόμα ανοιχτό καθώς παρακολουθούσε τη θρυλική οικογένεια να μπαίνει στην αίθουσα με τις περίτεχνες τουαλέτες, τα τέλεια καλοραμμένα γιλέκα και τις γεμάτες πετράδια κάπες. Νόμιζε πως είχε συνηθίσει πια τον ακραίο πλούτο και την αγέραστη ομορφιά των ζωτικών. Οι Βάκερ όμως *απαιτούσαν* την προσοχή με έναν τρόπο που δεν μπορούσε να τον εξηγήσει. Καθένας ξεχωριστά είχε κάτι το εντυπωσιακό – κι αυτό έλεγε πολλά αν αναλογιζόταν κανείς πόσο διαφορετικοί ήταν μεταξύ τους. Διέκρινε κάθε λογής χρώμα μαλλιών και δέρματος, μορφής και σώματος. Τως δεν έπρεπε να της κάνει εντύπωση, καθώς ήταν μία οικογένεια με ιστορία χιλιάδων χρόνων, και τα ζωτικά δε διαχωρίζονταν μεταξύ τους με κριτήριο την εμφάνιση, όπως έκαναν συχνά οι άνθρωποι. Αλλά είχε συνηθίσει τόσο πολύ στο πόσο έμοιαζαν ο Φιτζ, η Μπιάνα και ο Άλβαρ στους γονείς τους, που είχε κάνει το λάθος να φανταστεί ότι όλοι οι συγγενείς τους θα είχαν τα ίδια σκούρα μαλλιά και το ίδιο λευκό δέρμα.

Παρατηρούσε έναν έναν όσους περνούσαν ευχόμενη να πετύχει τον Φάλλον Βάκερ, τον προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-ππάπο του Φιτζ και της Μπιάνα. Μήνες τώρα προσπαθούσε να τον συναντήσει, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να της εξηγήσει γιατί είχε καταδικάσει την Εσπέρα να φυλακιστεί στα μπουντρούμια της Λουμινάρια. Εκείνος όμως ήταν εκνευριστικά απρόσιτος.

Υπήρχαν αρκετά αρσενικά με μυτερά αυτιά – χαρακτηριστικό σημάδι Αρχαίου–, αλλά η Σόφι δεν ήξερε άλλες λεπτομέρειες

γύρω από την εμφάνιση του Φάλον για να καταφέρει να τον εντοπίσει. Ούτε μπορούσε να ρωτήσει τον Κίφι – δεν ακουγόταν *τίποτε* μέσα στην αίθουσα. Κανείς δεν έλεγε λέξη καθώς ανέβαιναν τα σκαλιά του αμφιθεάτρου και κάθονταν στη θέση τους.

Κι όμως, με κάποιον τρόπο η σιωπή έγινε ακόμα πιο βαριά όταν άνοιξαν ξανά οι πόρτες για να περάσουν στην αίθουσα ο Άλντεν και η Ντέλα, ακολουθούμενοι από τον Φιτζ και την Μπιάνα με τα γκόμπλιν σωματοφύλακές τους, την Γκρίζελ και τον Γουόλτζερ.

Η Σόφι είχε δει τους φίλους της καταρρακωμένους από τη θλίψη, να τρέμουν από οργή, να κλαίνε υστερικά – τους είχε δει ακόμα και χτυπημένους, ματωμένους, μισοπεθαμένους. Ποτέ όμως δεν τους είχε δει τόσο... φοβισμένους. Τα ρούχα τους ήταν σκούρα, βαρετά, τα γαλαζοπράσινα μάτια τους ήταν στραμμένα στο πάτωμα. Η Μπιάνα μάλιστα εξαφανιζόταν από το ένα βήμα ως το άλλο πιο πολύ απ' όσο της επέτρεπε η ικανότητά της.

Το ίδιο και η Ντέλα, που είχε τα μακριά της μαλλιά τραβηγμένα πίσω σε έναν απλό κότσο, ενώ το φόρεμα και η κάπα της είχαν ένα μουντό γκρίζο χρώμα, δίχως το παραμικρό στολίδι.

Εξίσου απλά ήταν και η κάπα και το γιλέκο του Άλντεν.

Όχι ότι έτσι κατάφερναν να τραβήξουν λιγότερη προσοχή πάνω τους.

Η ατμόσφαιρα μέσα στην αίθουσα άλλαζε, γινόταν πιο βαριά, πιο έντονη με κάθε βλέμμα που τους ακολουθούσε – σαν έκρηξη καυτής επίκρισης με στόχο την οικογένεια των Βάκερ που είχε τολμήσει να αμαυρώσει έτσι το όνομά τους. Κι ο Φιτζ με την Μπιάνα έμοιαζαν να ζαρώνουν κάτω από το βάρος της, κατεβάζοντας το πιγούνι και ταχύνοντας το βήμα καθώς άρχιζαν να θεριεύουν τα μурμουρητά οργής και να μετατρέπονται από αργό θρόισμα σε βροντερό παλμό.

Η Σόφι προσπάθησε να σκεφτεί κάτι να πει καθώς πλησίαζαν, το μυαλό της όμως δεν έλεγε να συνεργαστεί – και για πρώτη φορά ο Κίφι έμοιαζε να μην έχει έτοιμο κάποιο αστείο. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να ψελλίσει ένα όχι και τόσο εμπνευσμένο «Ει».

Το κεφάλι της Μπιάννα τινάχτηκε απότομα. «Οπα. Τι γυρεύετε εσείς εδώ;»

«Δε σας είπε ο μπαμπάς σας ότι μας έβαλε μέσα;» ρώτησε ο Κίφι και κατέβασε το χέρι από τους ώμους της Σόφι, όταν πρόσεξε πώς τους κοιτούσε ο Φιτζ.

«Ηθελα να σας κάνω έκπληξη» εξήγησε ο Άλντεν. «Ελπίζω να μη σας πειράζει».

«Φυσικά και δεν πειράζει!» είπε η Μπιάννα και λίγο έλειψε να κάνει κεφαλοκλείδωμα στη Σόφι όταν όρμησε να την αγκαλιάσει, εκείνη όμως την αγκάλιασε όσο πιο μαλακά μπορούσε.

Παρόλο που η Μπιάννα έλεγε συνεχώς πως είχε αναρρώσει από τα τραύματα που είχε υποστεί στο Δειλινό, η Σόφι είχε παρατηρήσει ότι φορούσε πλέον πάντα μακριά μανίκια και διάλεγε φορέματα και πουκαμίες που κάλυπταν τους ώμους και τον λαιμό της.

«Παρεμπιπτόντως, είσαι φοβερή» είπε η Μπιάννα και έκανε πίσω να θαυμάσει το φόρεμα της Σόφι. «Τώρα εύχομαι να είχα πλέξει τα μαλλιά μου ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων».

«Αχ, σε παρακαλώ τώρα, είσαι φανταστική» την καθησυχάσε η Σόφι. «Οπως πάντα».

Δεν έλεγε ψέματα.

Ακόμα και μέσα σε μια αίθουσα γεμάτη Βάκερ, η Μπιάννα κατάφερνε να λάμπει.

Το ίδιο και ο Φιτζ, αν και η Σόφι προσπαθούσε να μη δίνει σημασία.

«Ει, Φίτζι» είπε ο Κίφι και σκούνησε με τον αγκώνα τον Φιτζ στα πλευρά. «Θέλεις να μπεις κι εσύ στο στοίχημα για το πόση ώρα θα κρατήσει αυτή η Δίκη; Μπορείς να βάλεις τους δικούς σου όρους – αν χάσεις όμως, θα πρέπει να φορέσεις μεταλλική πάνα στο σχολείο και να με λες από εδώ και πέρα λόρδο Λεβεντομάλλη».

«Εμ... ναι, ξέχνα το» είπε ο Φιτζ, την ίδια ώρα που η Μπιάνα ρωτούσε: «Λεβεντομάλλη;».

«Λόρδο Λεβεντομάλλη» τη διόρθωσε ο Κίφι. «Τι; Αφού είμαι». Τίναξε τα μαλλιά σαν σε διαφήμιση για σαμπουάν. «Ίσως θα 'πρεπε να το κρατήσουμε έτσι κι αλλιώς. Τι λες κι εσύ, Φόστερ;»

«Λέω πως είσαι γελοίος» του είπε η Σόφι.

Από την άλλη όμως, η Μπιάνα τώρα σιγογελούσε. Κι ένα χαμόγελο αργοχάραζε στο πρόσωπο του Φιτζ. Ακόμα και ο Άλντεν και η Ντέλα έδειχναν κάπως πιο χαλαροί.

Ωστόσο, όλοι σοβάρεψαν όταν ο Άλντεν τους έγνεψε να τον ακολουθήσουν σε μία στενή ασημένια σκάλα που οδηγούσε σε μία πλατφόρμα με μια σειρά από καθίσματα απέναντι από τους θρόνους των Συμβούλων.

Ο Φιτζ πρόσφερε το χέρι του στη Σόφι κι εκείνη προσπάθησε να αγνοήσει τον τρόπο που φτερουγισαν όλα μέσα της. Το πιθανότερο ήταν ότι το έκανε γιατί όλοι ήξεραν πως δεν ήταν το δυνατό της σημείο το ανέβασμα σε σκάλες χωρίς να σκοντάψει, ειδικά όταν φορούσε τακούνια, εκείνη όμως ένιωσε το πρόσωπό της να φουντώνει όταν πέρασε το χέρι της στο δικό του.

Και φούντωσε ακόμα πιο πολύ όταν της είπε: «Χαίρομαι που είσαι εδώ».

«Κι εγώ».

Το εννοούσε, παρόλο που τα μурμουρητά στην αίθουσα

είχαν αλλάξει τόνο – και έπανε αρκετές σκόρπιες κουβέντες για να ξέρει ότι αυτή τη φορά μιλούσαν για εκείνη.

«Ανθρωποι τη μεγάλωσαν».

«Γενετικά τροποποιημένη».

«Σχέδιο Κορυδαλλός της Σελήνης».

Υπήρξαν επίσης και κάποιες αναφορές για «προξενιό» και τότε η Σόφι αποφάσισε ότι δεν ήθελε να ξέρει τι έλεγαν. Ειδικά όταν πρόσεξε το πονηρό χαμόγελο του Κίφι.

Ο Φιτζ την οδήγησε σε ένα κάθισμα στην αριστερή άκρη της πλατφόρμας και κάθισε δίπλα της, ενώ ο Κίφι πήρε θέση στην άλλη του πλευρά, με την Μπιάνα, την Ντέλα και τον Άλντεν να ακολουθούν. Όλοι οι σωματοφύλακες πήραν θέση πίσω τους.

«Πού θα βάλουν τον Άλβαρ;» ψιθύρισε η Σόφι όταν πρόσεξε ότι δεν υπήρχαν άδειες θέσεις.

Ο Άλντεν έδειξε ένα σημείο στο πάτωμα, όπου υπήρχε ένα τετράγωνο σχέδιο. «Εκείνη η πλατφόρμα θα υψωθεί όταν εκείνος σταθεί πάνω της».

«Πρέπει να αντιμετωπίσει μόνος το Συμβούλιο», πρόσθεσε σιγά η Ντέλα.

«Και, απ' ό,τι φαίνεται, ο χρόνος μας αρχίζει από *τώρα*» είπε ο Κίφι στη Ρο, όταν πάνω από είκοσι βαριά αρματωμένα γκόμπλιν παρέλασαν στην αίθουσα και στάθηκαν γύρω από τους θρόνους των Συμβούλων.

«Κι αυτό τώρα το αποκαλούν ασφάλεια;» κάγχασε η Ρο. «Μπορώ να τους κάνω σκόνη χωρίς να τραβήξω καν στιλέτο».

Το σάλπισμα κατάπιε την απάντηση του Σάντορ, και μάλλον ευτυχώς. Τα σωθικά της Σόφι σφίχτηκαν όταν οι δώδεκα Σύμβουλοι πρόβαλαν λαμπυρίζοντας στην εξέδρα με τους αστραφτερούς ασημένιους μανδύες και τα στεφάνια τους.

Η Ρο ρουθούνισε. «Σοβαρά τώρα, έχουν ίδια πετράδια στις κορόνες και στους θρόνους τους;»

«Μήπως θα προτιμούσες να κάνανε τατουάζ στο δέρμα μας τον στολισμό μας;» είπε δυνατά ο Σύμβουλος Έμερι.

Η βαθιά, βελούδινη φωνή του αναπήδησε στους σμαραγδένιους τοίχους, η Ρο όμως δεν έδειξε να πτοείται κι άγγιξε με το ροζ γαμψό νύχι της το σπειροειδές τατουάζ στο μέτωπό της.

«Πολύ αμφιβάλλω αν θα αντέχατε τον πόνο» του είπε.

«Θα ξαφνιαζόσουν, νομίζω, αν έβλεπες πόσα μπορούμε να αντέξουμε» απάντησε ο Σύμβουλος Έμερι.

Το δέρμα του είχε συνήθως την ίδια σχεδόν απόχρωση με τα μακριά σκούρα μαλλιά του, οι αναμνήσεις όμως που ξύπνησαν με τα λόγια του τον έκαναν να φαντάζει κάπως σταχτής.

«Αλλά δε βρισκόμαστε εδώ για να συζητήσουμε κάτι τέτοιο» πρόσθεσε και κάθισε στον στολισμένο με ζαφείρια θρόνο του, που ταίριαζε τόσο με το στεφάνι όσο και με τα μάτια του. «Ξέρω ότι πολλοί σ' αυτήν εδώ την αίθουσα έχουν να επιστρέψουν σε σημαντικές αποστολές. Ας μη χάνουμε χρόνο, λοιπόν».

«Το άκουσες αυτό;» ρώτησε ο Κίφι τη Ρο όσο οι υπόλοιποι Σύμβουλοι κάθονταν στους θρόνους τους. «Δε θα χάσουν χρόνο».

«Πφ, λες και δε θα το κάνουν» αντέδρασε η Ρο.

«Να προσέλθει ο κατηγορούμενος!» διέταξε ο Έμερι και τέσσερις ακόμα πολεμιστές γκόμπλιν πέρασαν στην αίθουσα γύρω από μια φιγούρα με κουκούλα που χανόταν και εμφανιζόταν σε κάθε βήμα, όπως ακριβώς η μητέρα και η αδερφή του.

Παρόλο που ο Άλβαρ δεν ήταν ποτέ τόσο ανεπιτήδευτα ελκυστικός όσο τα μικρότερα αδέρφια του, αναπλήρωνε πάντα αυτή την έλλειψη με ένα άψογο ντύσιμο, τέλεια καλοχτενισμένα μαλλιά και μια κορμιοστασιά που έμοιαζε λες και περνούσε ώρες ατέλειωτες στο γυμναστήριο κάθε μέρα. Θα έφριττε αν

έβλεπε τώρα τον λιπόσαρκο, ταλαιπωρημένο εαυτό του. Σχεδόν δε φαινόταν κάτω από τον φαρδύ γκρίζο μανδύα, ενώ λιγδερές τούφες από τα σκούρα μαλλιά του κρέμονταν πάνω από τα ανοιχτογάλανα μάτια του.

Το χειρότερο απ' όλα όμως ήταν οι κόκκινες καμπυλωτές πληγές που αμαύρωναν το πρόσωπό του.

«Το Συμβούλιο θα πρέπει να κάνει σωστά τη δουλειά του, το καλό που του θέλω» ψιθύρισε ο Φιτζ καθώς ανυψωνόταν η πλατφόρμα για να φέρει τον Άλβαρ στο ύψος των Συμβούλων.

«Δήλωσε το όνομά σου για τα πρακτικά» διέταξε ο Σύμβουλος Έμερι.

Ο Άλβαρ υποκλίθηκε αδύναμα και κατέβασε την κουκούλα. «Μου είπαν ότι λέγομαι Άλβαρ Σόρεν Βάκερ».

«Ακούγεσαι σαν να μην πιστεύεις ότι ισχύει» παρατήρησε ο Έμερι.

«Δεν ξέρω τι πιστεύω» του είπε ο Άλβαρ. «Όπως σας λέω εδώ και τόσον καιρό, δε θυμάμαι το παρελθόν μου».

Ο Φιτζ πήρε το χέρι της Σόφι στο δικό του όταν ο Σύμβουλος Έμερι έκλεισε τα μάτια. Ως εκπρόσωπος του Συμβουλίου, δουλειά του ήταν να μεσολαβεί τηλεπαθητικά για να φροντίζει να παρουσιάζουν οι Σύμβουλοι ενιαίο μέτωπο στο ακροατήριο.

Πέρασαν αρκετά, ατέλειωτα δευτερόλεπτα, στο καθένα από τα οποία το χαμόγελο της Ρο πλάταινε, μέχρι να ρωτήσει ο Έμερι τον Άλβαρ: «Καταλαβαίνεις γιατί βρίσκεσαι σήμερα μπροστά μας;».

Ο Άλβαρ έκανε άλλη μια υπόκλιση. «Καταλαβαίνω ότι έχουν απαγγελθεί εναντίον μου ορισμένες κατηγορίες. Δεν έχω όμως κάποιον τρόπο να τις εξακριβώσω».

«Υπονοείς ότι είμαστε ψεύτες;» είπε απότομα μία ψυχρή φωνή.

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν στον Σύμβουλο Μπρόντε, το γηραιότερο μέλος του Συμβουλίου – με τα μυτερά αυτιά να το αποδεικνύουν και το διαπεραστικό βλέμμα ξωτικού που μπορούσε να επιβάλει πόνο σε όποιον ήθελε με μία μόνο ματιά.

Ο Άλβαρ ζάρωσε πωπατώντας. «Οχι βέβαια. Απλώς... προσπαθώ να σας δείξω σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκομαι. Απαριθμείτε συνεχώς τα κρίματά μου, μα εγώ δεν αισθάνομαι να έχω καμία σχέση μ' αυτά. Όπως δεν αισθάνομαι να έχω καμία σχέση με κανέναν από την αίθουσα αυτή, παρόλο που μου λένε πως είστε οικογένειά μου». Κοίταξε πίσω του το δυσοίωνο πλήθος κι ύστερα το βλέμμα του στάθηκε στον Άλντεν και την Ντέλα. «Μακάρι να μπορούσα να σας θυμηθώ. Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ *οτιδήποτε*. Αφού όμως δεν μπορώ, το μόνο που έχω να πω είναι... εκείνος που έκανε τα φρικτά πράγματα για τα οποία με κατηγορείτε δεν είμαι εγώ. Ίσως ήμουν κάποτε. Κι αν είναι έτσι, τότε λυπάμαι πραγματικά. Σας ορκίζομαι όμως πως δεν είμαι πια αυτό το άτομο».

«Ναι, καλά» μουρμούρισε ο Φιτζ αρκετά δυνατά, ώστε να αντηχήσουν τα λόγια του στους τοίχους.

«Αντιλαμβάνομαι τον σκεπτικισμό σου» του είπε ο Σύμβουλος Έμερι. «Έχουμε κι εμείς τις αμφιβολίες μας».

«Αφήστε με τότε να το αποδείξω!» ικέτησε ο Άλβαρ. «Καταλαβαίνω ότι έχω ελάχιστες πιθανότητες να αποκτήσω ξανά την ελευθερία μου. Αν όμως *αποφασίζατε* να μου τη χαρίσετε...»

«Θα θέταμε σε κίνδυνο τις ζωές όλων των κατοίκων των Χαμένων Πόλεων» συμπλήρωσε την πρόταση ο Σύμβουλος Έμερι αντί για εκείνον. «Είτε θυμάσαι το παρελθόν σου είτε όχι, ο σύνδεσμός σου με τους Αθέατους αποτελεί απειλή που δεν μπορούμε να αγνοήσουμε».

Οι ώμοι του Άλβαρ κύρτωσαν.

«*Αλλιά*» πρόσθεσε ο Έμερι και ήταν λες κι όλη η αίθουσα κράτησε την ανάσα της «η τρέχουσα φυλάκισή σου επιφέρει επίσης ένα μεγάλο δίλημμα».

Το χέρι του Φιτζ έτρεμε και η Σόφι το έσφιξε πλέκοντας τα γαντοφορεμένα δάχτυλά της με τα δικά του, όταν ο Σύμβουλος Έμερι έκλεισε τα μάτια και μάλαξε τους κροτάφους του.

Η Ρο έσκυψε και ψιθύρισε στον Κίφι: «Ετοιμάσου για μεγάλη συζήτηση, Στοιχηματάκια. Και να κάνεις βόλτες στο σχολείο με την πιο μικρή μας πανοπλία».

Ο Κίφι ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Έμερι όμως σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει στην εξέδρα, ώσπου στάθηκε να κοιτάξει τον Άλβαρ. «Ομολογώ ότι κανείς από εμάς δεν αισθάνεται ιδιαίτερα άνετα με αυτό που πρόκειται να πω, αλλά δεν είμαστε έτοιμοι να ορίσουμε ποινή από τη στιγμή που υπάρχουν τόσες αβέβαιες μεταβλητές».

«ΤΙ;» ξεφούρνισε ο Φιτζ και πετάχτηκε όρθιος.

«Καταλαβαίνουμε ότι η κατάσταση αυτή αποτελεί συναισθηματική πρόκληση για σένα» είπε ο Έμερι στον Φιτζ. «Γι' αυτό και ανέχομαι τις διακοπές σου. Θα συμφωνήσεις όμως σίγουρα ότι βασικός στόχος οποιασδήποτε τιμωρίας οφείλει να είναι η αποτροπή διάπραξης περαιτέρω εγκλημάτων. Και δεν μπορούμε να αποφασίσουμε τι πρέπει να επιβληθεί στον αδερφό σου από αυτή την άποψη, μέχρι να ανακαλύψουμε ποιος είναι *τώρα*. Πρέπει να δούμε πώς αλληλεπιδρά με τους άλλους, να μελετήσουμε πώς συμπεριφέρεται σε απλές καταστάσεις – και αυτό δεν μπορεί να γίνει στο απομονωμένο κελί του. Εφόσον όμως δεν μπορούμε και να τον εμπιστευτούμε, πρέπει να τον μεταφέρουμε σε ένα περιβάλλον όπου θα έχουμε τη δυνατότητα να τον παρακολουθούμε συνεχώς, αλλά να είναι απομονωμένος από τον ευρύτερο κόσμο, ενώ

παράλληλα θα του προσφέρονται άφθονες ευκαιρίες να τον αξιολογούμε».

Η Σόφι παρατήρησε ότι δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος έκπληξης στο πρόσωπο του Άλντεν και της Ντέλα και την ίδια στιγμή συνειδητοποίησε ότι *αυτός* ήταν ο λόγος που την είχαν προσκαλέσει για ηθική συμπαράσταση.

Μια σύντομη ματιά προς τον Κίφι τής επιβεβαίωσε ότι είχε φτάσει κι εκείνος στο ίδιο συμπέρασμα.

Κανείς από τους δυο τους, λοιπόν, δεν αναφώνησε πνιχτά μαζί με τους υπόλοιπους, όταν ο Έμερι ανακοίνωσε την απόφαση του Συμβουλίου. Κι όμως, ένιωσε την ξινή γεύση του φόβου στο στόμα της όταν τον άκουσε να λέει: «Για τους επόμενους έξι μήνες ο Άλβαρ θα επιστρέψει στο Έβεργκλεν».

Η

Σόφι Φόστερ δεν ξέρει τι —ή ποιον— να πιστέψει. Και σε ένα παιχνίδι με τόσο πολλούς παίκτες, το χειρότερο λάθος θα ήταν να εστιάσει σε λάθος απειλή.

Όταν όμως οι Αθέατοι αποδεικνύουν ότι η Σόφι είναι πολύ πιο ευάλωτη απ' όσο φανταζόταν, καταλαβαίνει πως ήρθε η ώρα να αλλάξουν οι κανόνες. Οι πανίσχυρες ικανότητές της μπορούν να την προστατέψουν μέχρι ενός μόνο σημείου. Για να μπορέσει να τα βάλει με τον ανελέητο εχθρό, πρέπει να μάθει να πολεμάει.

Δυστυχώς, η εκπαίδευση μάχης δεν μπορεί να βοηθήσει έναν αγαπημένο φίλο που έρχεται αντιμέτωπος με τελείως διαφορετικό κίνδυνο — και η μόνη λύση περιλαμβάνει ένα από τα πιο μεγάλα ρίσκα που έχουν πάρει ποτέ η Σόφι και οι φίλοι της. Ίσως μάλιστα αυτός ακριβώς ο περισπασμός να είναι η ευκαιρία που περίμεναν οι εχθροί τους.

**Στο συναρπαστικό αυτό έβδομο βιβλίο της σειράς,
η Σόφι πρέπει να αφήσει τα όρια ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν
να θολώσουν — γιατί τα πιο ολέθρια μυστικά είναι πάντα
εκείνα που μένουν σβησμένα.**

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 7 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ!**

ISBN: 978-618-03-4785-2

9 786180 347852

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84785